

— Neen, die slaapt bij zijn ouders. Als er iets gebeurt, sta ik alleen.

— Een kreet en uw bureu zijn bij u. Allo, wat is dat nu! Als ik eens een angstig gezicht trok, ik, die nog zo'n lange wandeling voor de boeg heb! Maar ik zal me niet langer ophouden. Baas, hier is uw geld. Mensen, goede avond!

— Ge handelt roekeloos, verzekerde de burgemeester.

— Als ik morgen vroeg mijn man mis te Oudenaarde, is mij dat duizend frank schade. En de tijden zijn reeds slecht genoeg! Wie niet waagt, wint niets. Nog eens : goede avond!

De vermeende beestenkoopman verliet de herberg. Hij trok recht naar het brugske en floot even.

't Volgend oogenblik stond Jan De Lichte bij hem.

— Ge deedt me lang wachten, fluisterde de kapitein.

— Ik moest wel.

— Maar vanwaar komt gij?

— Kom, we wandelen een eindje door en ik zal u alles vertellen. Beide boeven stapten voort.

— Ik kom van Brussel, hernam Simon.

— En ge meende, dat ik gevangen was?

— Ja.

— Neen, nog niet!

— Gelukkig! Om nieuws te horen, besloot ik naar deze streken terug te keren. Maar wie had kunnen denken, dat ik u zo rap vinden zou?

— Ge herkende mij toch niet?

— Wel neen, met zo'n vermomming was dat onmogelijk.

— Die Brusselaar speelde mij een lelijke poets. Waar mag ik die kerel ontmoet hebben?

— In het Tieltse, tegen Wyngene. Herinnert ge u die historie van de kaars?

— Juist! Ja, hij was het! Nu schiet me alles te binnen. Maar, voor de duivel, hoe weet gij dat?

— Omdat hij het verteld heeft in de herberg. Doch wat deedt gij daar?

— Ik meende naar Brussel te gaan.

— Ach zo, dan kruisten onze wegen elkander. Maar waar hebt ge zolang gezeten?

De Lichte vertelde nu 't gebeurde op de hoeve van Bert, het toneel in de schuur, zijn list toen de boer hem kwam verwittigen, dat de veldwachter daar was.

— Ha, dat was een goede grap! riep Simon lachend. Ge vluchtte dus in de kleren van de sukkel.

— Ja, ik liep rond het huis, maar trok langs de achterdeur weer binnen en stak me op zolder achter enige graanzakken weg.

— Hoe durfde gij?

— Och, de soldaten deden, wat ik voorzag, ze zochten overal, behalve in huis. Ik hield me zo stil als een muis tot 's avonds. Er kwam bezoek bij de landbouwer, die intussen wat van zijn schrik bekomen was. Ik hoorde de mensen spreken, terwijl ik op de zolder zat. Ik werd wat verwenst!

— Dat wil ik geloven!

— En de lomperiken konden niet vermoeden, dat ik hen af-luisterde.

— Zo vernam ik dan ook, dat Annette mij afgespied had.

— Annette, de deerne uit het « Vliegend Hert »?

— Dezelfde.

— Die feeks!

— Maar ze is dood!

— Wat?

— 's Nachts trok ik uit mijn gewilde kerker weg, na op zolder van kleding verwisseld te hebben. In het bos hoorde ik een geritsel. Ik verkeerde lang genoeg in het woud om te horen, dat het gerucht niet door een dier veroorzaakt werd. Ik sprong naar een struik en stond voor Annette.

— Was ze 's nachts in 't bos?

— Ja, zo ver ging haar haat, dat ze niet rusten wilde, voor ze mij had overgeleverd aan de politie.

— En toen!

— Wel, dat kunt ge gemakkelijk genoeg raden. Ze kermde om genade, maar ik stak haar mijn mes in 't hart.

— Weet ge nog nieuws? vroeg Simon.

— Barbara Leuze en Snelloper zijn er ook aan.

— Gevangen?

— Samen gesnapt en naar Aalst gevoerd.

— Slecht nieuws!

— Och, de bende is naar de maan. Ik heb geen hoop meer, maar ik zal me verdedigen zolang ik kan.

— Ik had een plannetje, hernam Simon, doch misschien ware 't beter dat we 't land verlieten.

— Welk plannetje?

— Een diefstal.

— Goed zo, al mijn geld is op en zonder spijkers kunnen we toch niet weg. Laat eens horen!

— De bakker in de herberg vertelde, dat de achterdeur van zijn woning maar slecht verzekerd was.

— Ha, is die bakker rijk?

— Hij zal toch wel wat hebben.

— Weet ge nog nieuws van hem?

— Hij woont recht over de kerk en is alleen weerbaar man.

— Des te beter! Daar moeten we op af!

— We wagen toch te veel.

« Ze bedelde langs de straten ». (Blz. 640)

— Wie niet waagt, niet wint! Mijn geld is op, ik zei het u reeds.
We moeten een slagje slaan.

— En dan 't land uit.

— Nog een reisje in 't land van Aalst.

— Maar zijt ge gek?

— Neen, jongen, ik heb daar nog wat zitten.

— Geld?

— Een appeltje voor de dorst.

— Waar?

— In een holle boom, en dat sommeke moet ik meenemen. Dan zullen we naar Frankrijk reizen.

— 'k Wilde dat we er al waren!

— Die tijd zal komen. Dus straks keren we naar Zottegem terug. Morgen zal de plaats in rep en roer staan. Mijn naam moet nog meer vrees verwekken.

— Jan, als nu morgen 't gerecht op de been is, zoudt ge dan nog naar 't land van Aalst durven gaan?

— We kunnen niet beter doen, want daar zullen ze ons niet zoeken.

— 't Is waar. Men zal denken, dat ge verder naar 't Oosten zijt.

— Natuurlijk. En dan maken we ons langs 't Zuiden uit de voeten. Geen moed verloren, Simon. Ze hebben ons nog niet beet!

— Weet ge nog nieuws?

— Och, geen bijzonder; Raymond, de verrader, wordt natuurlijk door de grote heren vertroeteld. Hij is nu een heilig boontje geworden. Ha, die grap moet ik u nog vertellen.

De ellendeling verhaalde nu zijn bezoek op 't kasteel van graaf van Meerdal.

— Op een plaats is de gracht niet breed, zei hij. Men heeft daar de muur hersteld en de steenbrokken liggen in de vest. Met een lange stok sprong ik aan de overkant. Ik haalde wel een paar natte voeten, doch boven bleef ik droog. Ik wierp een steen tegen 't venster van een kamer waar ik licht zag. Ook klopte ik bij Hille, de waarzegster, en joeg haar de schrik op 't lijf. Alles geraakte in rep en roer. De mannen met Godfried aan 't hoofd vervolgden mij. Ze zochten zich moe, terwijl ik vlak bij 't slot hoog en droog in een boom zat.

— Jan, Jan, dat loopt slecht af, ge zult het tot uwe schade ondervinden, voorspelde IJzeren Simon. Maar nu heb ik nog tijding voor u.

— Hebt ge mijn wijf misschien gezien?

— Ja.

— En gesproken?

— Neen, ze bedelde langs de straten. Ze was mager en bleek.

— Ze zal honger lijden.

— Honger en gebrek. Maar waar zit uw schoonmoeder?

— Ge vraagt meer dan ik weet. Doch zwijg over Mie. 'k Heb

haar altijd gehaat. Moest ik herbeginnen als roverkapitein, 'k zou alles beter doen. Dat is echter voorbij. We moeten nu eens over dat stukje van heden nacht spreken.

Intussen was te Zottegem de rust teruggekeerd. Ieder begaf zich naar huis, overal werden de woningen zorgvuldiger gesloten dan anders.

Bakker Joris gromde op de smid, die altijd beloofde maar geen man van zijn woord was.

Hij schoof de ene, zwakke grendel voor de achterdeur en trachtte zich gerust te stellen met de gedachte:

— De schelm zal zich niet meer in Zottegem durven vertonen.

DRIE EN NEGENTIGSTE HOOFDSTUK.

DE VLAMING-ENGELSMAN.

't Was zeer vroeg in de morgen en toch reed een ruiter het stadje Zottegem binnen. De man zag er al oud uit; evenwel scheen hij vast in 't zadel te zitten.

— Dat is vroeg op de baan! riep de smid, die juist zijn deur opende om eens naar 't weer te zien, iets wat hij regelmatig deed, elke ochtend, op klokslag vijf, sedert vijf-en-twintig jaren, naar hij altijd beweerde.

— Ja, vriend, wie goed werk wil verrichten, mag niet lang slapen.

— Dan moet ge zeker een verre reis doen?

— Ik weet dat ik nu te Zottegem ben, doch, waar ik deze avond wezen zal, dat is God en Zijn Heiligen bekend, maar geen mens ter wereld, evenmin als ik zelf, kan zulks voorspellen.

— Ge maakt mij nieuwsgierig.

— Een lelijk gebrek is het, om zijn neus in andermans zaken te steken, maar daar ge mij misschien enige inlichtingen kunt geven, wil ik u tevreden stellen en vertellen wie ik ben. Mijn naam is Liefkens. Ik zoek naar Jan De Lichte.

— Ge komt te laat! hernam de smid haastig.

— Spreek, rapper nog!

— Wel, die beruchte boevenkapitein was gisteravond hier!

— Maar vertel dan eens door!

— Geduld wat! Ik ben altijd bezig. Ja, De Lichte kwam gisteren in « De Zwaan », als ware hij de eerlijkste mens der wereld.

— En hebben ze hem laten lopen?

— Ze moesten wel, want niemand kon hem inhalen.

— Maar hoe herkenden ze hem dan?

— In « De Zwaan » overnacht een Brusselaar, die eens een ont-

moeting had met de bandietenhoofdman, een ontmoeting, welke hem bijna 't leven kostte.

— Ik moet die heer spreken.

— De herberg zal nog gesloten zijn.

— Dan klop ik de waard op! 't Is nu geen tijd van slapen meer. Doch, zeg eens, heeft men de schurk wel goed nagezeten?

— Dat zou ik geloven! Doch 't was donker en dan is 't moeilijk zoeken.

— Waar staat « De Zwaan »?

— Zes huizen van hier. Ge kunt het uithangbord gemakkelijk genoeg bemerken. Doch wat is dat... de bakker... Joris! riep de smid verschrikt. Zou er wat gebeurd zijn?

De ruiter rende naar de kerk.

— Wat is er? vroeg hij aan bakker Joris, die, half gekleed, stond te roepen en te tieren.

— Bestolen, ik ben bestolen! Die verwenste achterdeur!

En toen de smid ook genaderd was, greep de burger, die Zottegem van brood voorzag, hem bij de arm, schreeuwende:

— Uw schuld is het, ja, uw schuld!

— Wat? vroeg de man van 't aanbeeld.

— Uw schuld... altijd beloven... en nu ben ik ongelukkig... 't is al te wreed!

— Maar, Joris, zijt ge zinneloos geworden!

— Zinneloos... zinneloos... neen, bestolen ben ik door uw schuld! Ze moesten u van Zottegem verjagen, altijd beloven en altijd uitstellen... de achterdeur... de grendels... bestolen... ach, ach, mijn geld, waarvoor ik zo gewrocht heb.

— Wees tenminste kalm, zei Liefkens nu. Zo kan niemand wijs worden uit uw geklaag. Zijt ge bestolen geworden?

— Ja... mijn geld... ach! wee mij!

— En hebt ge niets gehoord?

— Niets... niets... anders ware 't zo niet afgelopen! Hier sta ik nu als een bedelaar! Maar, smid, 't is uw schuld.

— Maar, kerel, wat heb ik er mee te maken! riep de ander boos. Meent ge, dat ik een dief ben!

— Altijd uitstellen... veel beloven...

— Wat raast hij toch? hernam Liefkens. Nu is het over een achterdeur, dan over een grendel.

— Ho, nu begrijp ik hem, sprak de smid. De grendels van de achterdeur van zijn woning moeten hersteld worden. Hij had mij gevraagd er eens naar te komen zien. Ik kan natuurlijk niet voor ieder tegelijk vliegen; elk krijgt zijn beurt. Wie eerst komt, eerst maalt, zegt de molenaar. Joris, 't is niet schoon van u, om mij te verwijten, dat ik schuld heb aan de gepleegde diefstal.

— Hebben de schelmen veel gestolen? vroeg Liefkens.

— Ja... ach, mijn geld... moest ik daarvoor van 's morgens tot 's avonds werken!

— Mag ik eens binnen gaan? hernam de grijsaard, van zijn paard springende met een vlugheid, welke men van iemand van zijn jaren niet meer verwacht zou hebben.

— Ja, antwoordde Joris, ach, mijn geld, mijn geld!

Liefkens, die de lezers herkennen zullen als de Vlaming-Engelsman, welke de waard uit het « Vliegend Hert » zo lelijk toetakelde en Snelloper verraste, Liefkens dan bond zijn paard aan een paal en stapte de winkel binnen. De tooglade stond open.

— Was er veel geld in? vroeg hij aan de bakker, die hem volgde.

— Alles wat wij gisteren ontvingen. Maar uit de kast in de achterkamer stolen de schurken veel meer.

De grijsaard onderzocht de woning, en de achterplaats, met de grootste aandacht. Na enige tijd sprak hij:

— Ze waren getweeën, dat zie ik aan de voetsporen. Ze zijn over uw achtermuur geklommen en door de achterdeur binnen gedrongen. Een grendel ontbrak.

— Ja, viel Joris in, de smid...

— Zwijg nu even over de smid, gebod de Vlaming-Engelsman. Een grendel ontbrak en de andere was zwak. Met een flinke duw bezweek ook die. En gij hoorde niets?

— Ik slaap vast; natuurlijk na een dag van zwoegen, ben ik moe en mijn vrouw ook.

— Dan begaven de schelmen zich in de kamer; met een beitel braken ze de kast open; de sporen zijn duidelijk te zien.

— En mijn lijnwaden beurs met wel honderd kronen hebben ze gestolen, kloeg de bakker.

— Vervolgens trokken ze naar de winkel om de tooglade te ledigen. Langs dezelfde weg vertrokken ze weer. En nu hun verder spoor! Dat zal moeilijker te ontdekken zijn.

Liefkens ging naar buiten, waar reeds veel volk stond. De mare van de diefstal had zich snel verbreid. De een klopte de ander op, om 't slechte nieuws te vertellen.

Ook de Brusselaar was ter plaatse. Hij knoopte een gesprek met de grijsaard aan. Deze liet zich alles vertellen, wat er de vorige avond voorgevallen was.

Dan dacht hij enige tijd na.

— Die veekoopman, sprak hij dan, was een medeplichtige.

— Onmogelijk! klonk het van verscheidene kanten.

— Ge moet u bedriegen, meende de veldwachter. De veekoopman liep 't rapst van al achter de roverkapitein.

— Natuurlijk om hem te beveiligen en u vervolgens te misleiden. Zo zijn de manieren van geslepen bandieten. Daarom ook moest de beestenhandelaar nog zo laat op reis, Niemand zal voor honderd of voor duizend kronen zijn leven wagen, ten minste op zulk

een wijze. Geloof mij, die vent was De Lichte's vriend. En hij heeft alles fijn afgeluisterd. En 'k moet mij sterk vergissen of de veekoopman is niemand anders dan IJzeren Simon!

De burgemeester verscheen nu.

Hij luisterde naar alles, wat Liefkens hem vertelde.

— Met welk recht, voer hij dan uit, verrichtte gij een werk, dat 't mijne is? Ik moet hier de onderzoekingen doen en gij hadt mij moeten verwittigen.

— Ge vraagt mij met welk recht ik zulks deed, hernam Liefkens. Met het recht, dat ieder mens bezit, mee te werken tot zuivering van ons land; dan het recht mijn jongste broeder te wreken, die door 't mes van de booswicht getroffen werd; en eindelijk 't recht verkregen door de politie van Aalst, in haar dienst te treden. Wilt gij lezen, heer burgemeester?

De Vlaming-Engelsman haalde een papier te voorschijn en reikte dit aan de magistraat over.

— Waarom hebt ge me dat niet eerder gezegd? vroeg de burgemeester op een gans andere toon.

— Wel, omdat ge er mij niet naar vroeg! Omdat ge mij bezag als een indringer, een avonturier. Burgemeester, met snoeverijen vorderen we niets. Zo gij 't onderzoek hadt willen instellen, wel dan moest ge eerder gekomen zijn. Jan De Lichte mag niet lang meer lopen, geen twee weken meer. Daarom reis ik schier dag en nacht. Ik heb nu drie uur te Erwtetegem geslapen. Ik zocht het spoor van de booswicht. De morgenstond heeft goud in de mond. Dat ondervind ik, nu 'k hier op 't spoor van de roverkaptain geraakt ben.

— 't Spoor! riep de burgemeester. Maar daarmee is de rover nog niet gepakt.

— Neen, doch 't spoor is de eerste stap. Nu weten we toch, dat hij niet in Frankrijk of Duitsland zit, zoals velen beweerden. Maar we verbabbelen onze tijd. Goede dag.

— Waar gaat ge heen?

— Achter de dieven.

Liefkens zette zijn paard aan en verliet Zottegem.

VIER EN NEGENTIGSTE HOOFDSTUK.

HET ONWEER.

't Was middag geworden.

— 't Zal donderen, beweerde een boer tot de man, met wie hij door 't bos stapte. Ik wilde, dat we al buiten 't woud waren.

— 't Is schrikkelijk warm voor zo'n late dag.

— Schoon weer genoeg, maar een onweersvlaag zal 't verande-

ren. Zie maar eens tussen de toppen van de bomen naar de hemel.

— En laf, dat 't is. Ik ben doodmoe van 't gaan.

— Komt ge van ver? vroeg de boer.

— Van Oosterzele. 'k Heb er mijn koe verkocht.

— Waar woont ge?

— Te Letterhautem. En gij?

— Mijn hof staat te Aygem.

— Dat is nog een heel eindeke verder.

— Ja. Ik ben naar Baelegem geweest en vertrok vroeg in de morgen. Er is daar nog al hout te koop en 'k heb er juist van doen. Ik ben eens gaan zien wat het is. 'k Moest wel te voet gaan, want mijn paarden zijn op 't land.

— Gij gingt om te kopen en ik om te verkopen, hernam de ander op droevige toon.

— Ge zegt dat zo treurig.

— Zou ik 't niet? Ik bezat maar een koe, Blare. Ach, 't was zulk een goed beest. Ze kende mij zo wel. Maar 'k heb bijna geen eten voor mij, en dus voor haar evenmin. Mijn vrouw is al zes maanden ziek. Kort en goed, ik moest Blare verkopen. 't Ging me aan mijn hart, maar ach, een mens komt nog wel meer tegen op de wereld. 'k Voerde mijn koe naar Oosterzele. Een man kocht haar. Ze was niet veel waard, zei hij. Zult ge er goed voor zorgen? vroeg ik hem. Goed voor zorgen! spotte de koper. Morgen eten de mensen haar vlees. 't Was of men mij met een mes in 't hart stak, toen ik die woorden hoorde. 'k Moest rap weggaan of 'k had de koe teruggekocht. En dat kan niet. De nood is t' onzent fel geklommen.

— Achteruitgegaan in de zaken? vroeg de boer.

— Ja, 't is een slechte tijd. En dan nog die vervloekte rovers. Had men Jan De Lichte maar!

— Heeft hij u bestolen?

— Neen, dat niet, maar met al dat slecht volk, komen de kooplieden zo druk niet meer af als vroeger. Jan De Lichte is een hellewicht. De dag, dat men hem opknoopt, ga ik naar de stad zien. En 'k zal juichen, jubelen omdat hij zijn straf ontvangt.

— Dat zult ge niet zien! riep de boer woedend. Ge zult vóór mij sterven. Ik ben Jan De Lichte!

Had de roverbaas waarlijk gemeend, dat zijn gezelschap bij 't vernemen van die bekentenis van schrik achteruit gedeinsd zou zijn, dan bedroeg hij zich deernig.

— Ho, zijt gij de moordenaarshoofdman? kreet de man. En gij wilt mij mijn geld en mijn leven ontnemen? Kom maar af!

En alverens De Lichte zich op de medewandelaar werpen kon, richtte deze een pistool naar het hoofd van de beruchte bandiet.

De laatste trok ook zijn vuurwapen.

Een schot ging af... nog een.

Niemand was gewond, want beiden hadden de voorzorg genomen

terzijde te springen en daardoor wederkerig hun doel gemist.

De roverkapitein vluchtte heen.

— Op dat gerucht kan er meer volk komen, dacht hij. Ik moet mij weg maken.

De ander vervolgde kalm zijn weg, echter zorg nemende, voortdurend om zich heen te zien.

— Wie heeft daar geschoten? vroeg eensklaps een man, die van achter een bosje trad.

— Zijt ge misschien ook een boef? Kom maar hier!

— Neen, ik spoor juist de boeven op! Haast u, spreek, hebt ge rovers gezien? hernam Liefkens, want hij was het die te voorschijn gekomen was.

— Jan De Lichte is voor mij gevlucht.

— Waarheen?

De ander duidde de richting aan.

— Hoe gekleed? vroeg de Vlaming-Engelsman.

— Als boer.

Liefkens snelde voort. Hij zag echter niemand.

— Kan die verwenste bandiet zich dan onzichtbaar maken! riep Liefkens spijtig. En toch weet ik nu weer dat hij nog in deze streek is. Juist zoals ik vermoedde. Dus nog geen moed verloren.

De roverhoofdman zat verdoken in een gracht onder de afhanginge takken van een struik.

— IJzeren Simon zal mij wachten in « De Bonte Os », mompelde hij, deze avond om negen uren. Ik moet er zijn. Intussen kan ik hier nog enige uren blijven. Maar ongelukkiglijk begint het te donderen.

Inderdaad, een onweer kwam met spoed op. In het woud was alles stil. Geen vogel zong, geen takje bewoog zich.

De plechtige stilte, welke de storm voorafgaat, plechtig en toch angstig, indrukwekkend, maar ook schrikbaarjagend.

Eensklaps weerklonk er een hevige slag. 't Werd duister, grote regendruppelen vielen neer. En weldra woedde 't onweer in al zijn hevigheid. De hemel scheen in vuur en vlam te staan.

Jan De Lichte sprong op 't bospad. Zijn gelaat verried angst.

Plotseling trof de bliksem een nabijstaande boom, die in tweeën gespleten werd.

De rover slaakte een luide gil.

Een vloek kwam tot aan zijn lippen, maar hij weerhield hem. De ellendeling durfde niet vloeken in dit uur.

Scheen hij nog te gevoelen, dat Gods stem langs 't uitspansel rolde... dacht hij aan de wreker van het kwaad?

De bandiet rende als een bezetene voort. Takken zweepten hem in 't gelaat, zijn voet stootte tegen boomwortels. Hij lette er niet op. Voort, voort!

Waarheen? Overal woedde het orkaan, overal schitterde dat vreselijk vuur!

Ha, daar stond een hut!

De bewoners hadden overal wijwater gesprenkeld en lagen nu op hun knieën op de lemen vloer, de handen smekend opgeheven. Ieder ogenblik werd de armzalige kamer spookachtig verlicht door 't hemelvuur. In de hoek zat een grijsaard. Hij alleen scheen kalm.

Plotseling werd de deur opengeworpen.

Een man, met verwrongen gelaat en wijde gaapmond, sprong binnen.

— Welk een weer! kreet hij. 't Is of de wereld vergaat!

— Ha, Jan De Lichte eindelijk heb ik u! riep de grijsaard opstaande.

't Was Liefkens die deze woorden sprak.

— Neen, neen! kermde de rover, terug naar buiten snellende. Is mijn uur dan toch geslagen, moet ik vallen! Neen, neen!

De Lichte rende 't bos in. Hij zag om. Zijn vervolger liep hem achterna.

Een daverende donderslag deed de aarde dreunen.

— 't Einde der wereld! kermde De Lichte.

De vlaag had zijn toppunt bereikt. 't Scheen of 't woud in brand stond, of 't vuur van boom tot boom voortkronkelde.

Liefkens aarzelde tussen voortgaan of terugkeren.

— Ik moet hem hebben! riep hij na een ogenblik.

De wilde jacht herbegon, de jacht waarbij de donder rolde en de bliksem lichtte.

— Jan, Jan! klonk het bijna juichend.

De Lichte zag om. Vier kerels snelden naar hem toe.

— Kapitein, gij hier!

— Daar, daar! riep de roverbaas naar zijn vervolger wijzende. Hij wil mij vangen!

Pang!

Een schot klonk.

Liefkens stortte omver.

— Hij is al dood! schreeuwde een der kerels. Kom, snellen wij voort! Misschien zijn er wel soldaten in het bos. Maar wat ziet onze baas er ontgaan uit.

— Ik zal u alles vertellen, beloofde De Lichte. Weg nu, weg van hier!

De schelmen stormden vooruit. De Lichte had thans enige beneden ontmoet, kerels, die als hij, voortdurend opgejaagd werden, tot ze eens onvermijdelijk in de val moesten lopen.

IN DE BONTE OS.

De Bonte Os was een kroegske in het bos rond Velzike.

Stance, de waardin, een nog jong meisje, was bij het vallen van de avond alleen in haar armzalige herberg, toen een jongeling binnentrad.

— Dag Jaak! groette de deerne. Welk nieuws brengt ge mee?

— Dat we 't land uittrekken!

— Wie?

— Wel gij en ik natuurlijk!

— Weggaan van hier?

— Wilt ge liever varen zoals Barbara Leuze en haar minnaar?

— Is 't gevaar dan zo groot?

— 't Leven wordt onmogelijk. Men is bang een herberg binnen te treden, want overal ontmoet men vijanden. Ik ben nog te jong, om te sterven.

— Mijn herbergske verlaten, mijn broodwinning opgeven?

— Mieke van Tissens en haar man staken voor hun vertrek wel hun oogst in brand. Ik zeg dat ik zonder u zal vertrekken!

— Neen, Jaak, dat zult ge niet doen! En de deerne sloeg haar armen om de hals van de jonge man, hartstochtelijk vervolgende: Mij alleen laten, uwe Stance, die zonder u niet leven kan!

— Dan moet ge me vergezellen.

— Wanneer gaan we weg? U alleen laten vertrekken, dat nooit!

— Morgen vroeg.

— Waarheen?

— Naar 't Franse.

— Zover! Maar zeg eens, is er u wat overkomen?

— Deze morgen vertoefde ik in de omstreken van Zottegem.

Een ruiter reed mij achterop en vroeg me nieuws over Jan De Lichte. Ik spelde hem wat leugens op de mouw. Doch, de kerel zag me zo doordringend aan, dat ik mijn ogen moest neerslaan. Gij zijt een medeplichtige van de rovers! riep hij toen. Gelukkig kon ik over een grachtje springen en in een dicht bosje wegvluchten, waar hij met zijn paard mij niet volgen kon. Hij zond mij een kogel achterna, maar miste.

— Arme Jaak, sprak de meid troostend, de bandiet hartstochtelijk kussende. Hij zond u een kogel achterna... ha, had ik die fielt hier, ik krabde hem de ogen uit de kop. Weet ge niet wie hij was?

— Hij moet dezelfde man zijn, die op Annette's vader schoot en Snelloper aanviel.

— Annette is dood, weet ge 't al?

— Ja. Haar verdiende loon.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTE

Nr 54

TWEEDE JAARGANG

12 OCTOBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

==

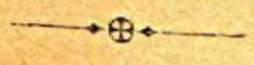
Mieke van Tissens stak vóór haar vertrek haar oogst in brand (Blz. 524)

Hij luisterde aan de deur maar hoorde niets.
— Maak licht, gebood hij.
Een tijdje duurde het, alvorens een brandende fakkel de plaats spookachtig bescheen.
De hoofdman voelde aan de deur.
Ze was open.
— Wapens gereed! fluisterde hij. Volgt mij! André en Michiel, blijft buiten.
De paarden werden vastgebonden.
De krijgslieden slopen de hut binnen. Achterin stond een bed.
De overste hield den fakkel hoog op.
— Hij ligt er! mompelde hij. Grijp hem vast!
Acht armen werden uitgestoken, om den slaper te boeien.
— Hij voelt als een doode! riep een soldaat verschrikt uit.

De overste lichtte beter bij.
— 't Is eene vrouw! schreeuwde hij.
— Haar lijk! kreet een ander.
— Ik herken ze, Sophie, zoo heet ze. Ze geleidde 't gerecht naar de kroeg van Godveerdegem.
— Ze werd verwurgd! hernam de overste. Zeker wraak van De Lichte! Gruwelijk, gruwelijk! Maar de maat is vol, laffe schelm, ellendige moordenaar. Die klopjacht zal uw val zijn!
Alle krijgslieden waren ontsteld. De knecht, die hen naar hier geleidde, beefde over al zijne leden.
— Ik ga naar buiten... 'k kan geen dooden zien, kermde hij. Wel, wel, Camiel Everaerts, wie zou dat van u gedacht hebben!
— Wie is die Everaerts? vroeg de overste.

CXXXIV	Ontsnapt	493
CXXXV	Op 't Wolvenhol	498
CXXXVI	Dorothea's dood	500
CXXXVII	De list	501
CXXXVIII	Een net wordt gespannen	504
CXXXIX	Een angstige nacht	508
CXL	Raymond	509
CXLI	Op 't kasteel	512
CXLII	Te Sotteghem	516
CXLIII	De Vlaming-Engelschman	520
CXLIV	Het onweer	522
CXLV	In de « Bonte Os »	524
CXLVI	Een geheim	526
CXLVII	De overval	530
CXLVIII	Het geheim ontsluit	532
CXLIX	Te Godveerdeghem	534
CL	De gevangenneming van IJzeren Simon	538
CLI	In de gevangenis	540
CLII	Een geheimzinnig briefje	542
CLIII	De slaper	544
CLIV	Naar Otterghem	548
CLV	De klopjacht	551
CLVI	In het bosch	554
CLVII	De gevangenneming van Jan De Lichte	556
CLVIII	Het proces	558
CLIX	De vreeselijke werken van den beul	562
CLX	Het einde	564
CLXI	Besluit	568
CLXII	Nawoord	569

Abel Pollet en de bende van Hazebroek

I	De misdadigers	573
II	De misdaden te Calonne op de Leye en te Lacon	575
III	De smokkelaar	579
IV	De vluchtelingen	582
V	De misdaad van Crombeke	586
VI	In doodsgevaar	588
VII	De verliefde boer	590
VIII	In de herberg	594
IX	De vermeende kooplieden	597
X	De vergadering	600
XI	Een misdadig plan	604
XII	De roover gekastijd	606
XIII	Eene angstige wandeling	610
XIV	Naar Violaines	616
XV	Half twaalf	618
XVI	Het drama	620
XVII	Naar Hazebroek terug	622
XVIII	De ontdekking	627
XIX	De angst van een moordenaar	628
XX	Eene gansche reeks misdrijven der bende Pollet	633
XXI	Hoe Abel Pollet vier jaar gevangenisstraf opliep	637
XXII	Nieuwe schelmstukken	639
XXIII	De liedjeszanger	643
XXIV	De moord te Lacon	646
XXV	Met vriend Theopliel Deroo op stap	648
XXVI	Rond Ieperen	653
XXVII	Te Estaires	655
XXVIII	De veekoopman — De leurder	658
XXIX	Te Dadizeele	661
XXX	Stoutmoedige inbraken	663
XXXI	Een moedig meisje	667
XXXII	Nog eene vergeefsche reis	670
XXXIII	De afgezant	672

XXXIV	Te Ieperen	..
XXXV	Ter herinnering	..
XXXVI	De vermoemde boer	..
XXXVII	Een nieuw lid	..
XXXVIII	Naar Rumbeke	..
XXXIX	De geheimzinnige brief	..
XL	Weer te Ieperen	..
XLI	Verleid	..
XLII	Te Dottignies	..
XLIII	Het sterfbed	..
XLIV	De raadpleging	..
XLV	De voorspelling wordt waarheid	..
XLVI	Ruzie	..
XLVII	Het schelmstuk te Thiennes	..
XLVIII	De verlatene	..
XLIX	Het ongeval	..
L	De kastijding	..
LI	Weer bijeen	..
LII	Terug naar huis	..
LIII	De terugkeer	..
LIV	Pollet's verlof	..
LV	Misdaad te Locre	..
LVI	Het trouwe hondje	..
LVII	't Kasteel Roux	..
LVIII	Een dreigbrief	..
LIX	Een roepstem uit het gasthuis	..
LX	't Voorlaatste plan wordt gemaakt	..
LXI	Een schelmstuk te Oostvleteren	..
LXII	In 't hospitaal	..
LXIII	Pollet loopt eene rammeling op	..
LXIV	Naar Rousbrugge	..
LXV	Hun laatste misdrijf	..
LXVI	De aanraking met het gerecht	..
LXVII	De aanhouding	..
LXVIII	Overbrenging naar Bethune. — Ge	..
LXIX	genissen	..
LXX	Nog aanhoudingen	..
LXXI	Deroo en August Pollet bekennen	..
LXXII	Abel Pollet bekent	..
LXXIII	Vader en zoon	..
LXXIV	Eerste confrontatie	..
LXXV	Te Abeele	..
LXXVI	Tweede confrontatie	..
LXXVII	Een onverwachte aanhouding	..
LXXVIII	Een nieuw bezoek in het gevang	..
LXXIX	Derde confrontatie	..
LXXX	Onderzoek over den moord te St-Ven	..
LXXXI	Vierde confrontatie	..
LXXXII	Eene huiszoeking	..
LXXXIII	Stemmen uit het gevang	..
LXXXIV	Lapar voor de rechtbank	..
LXXXV	De Fransche beschuldigten	..
LXXXVI	Naar St-Omer	..
LXXXVII	De eerste dag	..
LXXXVIII	De tweede dag	..
LXXXIX	De derde dag	..
XC	De vierde dag	..
XCI	De vijfde dag	..
XCVI	De zesde dag	..
XCVII	De zevende dag	..
XCVIII	De achtste dag	..
XCIX	De negende dag	..
C	De tiende dag	..
CI	Naar Bethune	..
CII	Rond en in de gevangenis	..
CIII	Een angstige nacht	..
CIV	De guillotine	..
CV	De aankomst van den beul	..
CVI	De laatste Zondag. — De laatste	nacht
CVII	Buiten het gevang	..
CVIII	De oprichting der guillotine	..
CVIX	Het ontwaken	..
CXX	De laatste oogenblikken	..
CXXI	De terechtstelling	..
CXXII	Naar 't hospitaal	..
CXXIII	Besluit	..